

Tu la ce ai eșuat astăzi?

Am impresia uneori că teama de eșec se află pe același palier de severitate cu teama de moarte. Sună grav? Poate, dar cum altfel aș putea explica realitatea supărător de frecventă că, între a rata un vis și a nu-l urmări deloc, ni se pare straniu de convenabilă a doua variantă? Ce-i drept, ne păstrează orgoliul intact, iar la nevoie putem spune că nu ne-au ajutat sorții sau că n-am avut noroc. De câte ori n-am auzit pe cineva din jurul nostru spunând că un anumit lucru „n-a fost să fie” mai degrabă decât să spună „mi-a fost prea teamă să încerc”? Inexplicabil, purtăm în noi convingerea fermă că nu există rușine mai mare pe lume decât să NU reușești să faci ceva și, chiar dacă teama de eșec e o maladie „internațională”, parcă nicăieri n-am întâlnit atât de mulți suferinzi precum în România.

Generația mea a auzit de atâtea ori expresia „Nu știi/nu ești bun/nu o să faci nimic niciodată” încât la un moment dat am dezvoltat un soi de imunitate și, chiar dacă n-am avut rebeliuni adolescente, realizez acum că maniera în care eu una m-am „răsculat” în acea perioadă a fost încercând să fac cât mai multe lucruri la care oamenii din jur decretaseră că NU mă voi pricepe niciodată. M-am apucat de dans, după ce profesoara care conducea trupa de teatru a liceului mi-a spus că am două picioare stângi. M-am încăpățânat să fac cu brio o facultate care implica și matematică, deși profesorul meu din liceu îmi amintea la fiecare teză cât de lipsită de „chemare” sunt. Plus multe alte mărunțișuri, nicidecum toate reușite, dar care au reușit, împreună, să mă lecuiesc de senzația neplăcută a lui „Insuficient de bun”. În fond, și ce dacă? Abia la mulți ani după ce ieșisem din școli, am citit un lucru care mi s-a părut tare deștept și pe care mi-ar fi plăcut să-l aud în loc de acele „nu”-uri: „Fiecare dintre noi e bun la ceva, dar aplicând tuturor aceleași filtre de performanță e ca și cum am

încerca să evaluăm agilitatea unei broaște punând-o să escaladeze un copac”. Phiu.

Totuși, fiecare „nu” din șiragul pe care fiecare dintre noi l-a adunat în timp ne-a hrănit, cumulativ, acea frică paralizantă de a nu reuși din prima, de a fi penibil, de a ajunge de râsul clasei și al lumii întregi. Dacă în serialele americane de comedie fiecare replică amuzantă a personajului este însoțită de un cor de râsete și chicoteli din fundal, noi trăim într-o altă paradigmă: gândim și regândim de (prea) multe ori tot ce spunem și facem, de teama corului de fluierături și huiduieli care s-ar isca subit dacă, Doamne ferește, le-am da celorlalți de înțeles că nu ne pricepem, că nu știm, că n-avem habar de cutare sau cutare lucru.

Într-un un interviu mai vechi cu Sara Blakely, creatoarea brandului Spanx (lenjeria supraelastică pe care vedetele o poartă pe sub haine la toate evenimentele red-carpet, pentru a „sculpta” silueta), am citit ceva care mi-a rămas în minte pentru totdeauna. „De când eram mică, tata m-a încurajat neîncetat să eșuez și să ratez diverse lucruri, pentru că a nu încerca i se părea un scenariu infinit mai rău decât eșecul”, povestea Blakely. „Întrebarea lui preferată era «La ce ai eșuat săptămâna asta?»”. Cu o avere de un miliard de dolari, Sara se află pe locul 93 în topul **Forbes** al celor mai puternice femei din lume, iar în 2012 a marcat o premieră, ea devenind cea mai tânără miliardară self-made din clasamentul celor mai bogați oameni din lume. Și asta fiindcă, având cuvintele tatălui ei bine-întipărite în minte, a avut la un moment dat curajul să transforme o zi în care imaginea corpului ei în oglindă nu-i plăcea câtuși de puțin într-o oportunitate de business extraordinară. „Chiar și lucrurile cele mai rele pot duce uneori la ceva absolut grozav”, crede ea. „Priviți unde m-a adus pe mine faptul că aveam celulită”. □